RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: RASĂ ȘI CULTURĂ

Am locuit odată șase luni într-un apartament din Lisabona cu oameni de diverse naționalități, iar astăzi, într-o zi menită să amintească unul dintre cele mai nefaste capitole ale omenirii — fenomenul rasismului — vreau să spun o poveste personală care m-a schimbat.

Am ajuns în acel apartament, la marginea extremă a Lisabonei, într-una dintre cele mai sărace și mai degradate zone, în mare parte vorbitoare de portugheză, cu oameni din Brazilia, Angola, São Tomé, Mogadishu, Madagascar și câțiva chiar din Portugalia.

Limba nu îmi era familiară, dar în unele expresii argotice amintea de forme dialectale din propriul meu oraș — iar memoria istorică a faptului că portughezii îmi colonizaseră cândva ținutul nu era doar probabilă, era sigură.

O expresie care mă făcea mereu să zâmbesc era când spuneau, în portugheză, FOCU MEU — care în dialectul calabrez are același sens.

Eram atent la tot. Alfonso, Osvaldo, Paolo, Roberto, Antonio, Ramon mă așteptau în fiecare seară la cină. Eram cel mai în vârstă, iar ei voiau poveștile mele.

O poveste care a intrat în istorie a fost cea despre bruschetta, bussetta și busadero — trei cuvinte, trei lucruri complet diferite — iar eu mă jucam cu ea, țesându-mi poveștile, prefăcându-mă că nu înțeleg, creând intenționat suprapuneri și neînțelegeri, și toată lumea sfârșea urlând de râs.

Mă puneau să spun poveștile în portugheză, iar la sfârșitul fiecăreia scăpam un „vaffanculo” în italiană, ca un fel de descărcare eliberatoare, și toată lumea zâmbea.

Nimeni nu a observat vreodată culoarea pielii mele. Eram singurul alb printre atâtea alte culori, dar serile, adunați laolaltă, eram un curcubeu de fericire și

zâmbete.

Ba chiar aveau grijă să am ce mânca atunci când nu aveam bani să-mi cumpăr singur, şi o făceau cu demnitate şi eleganţă, spunându-mi tot timpul că sunt un profesor de comunicare, un şmecher cu femeile şi cineva care şi-a transformat mintea într-o comoară de dăruit, niciodată de exploatat.

Aşadar, ţie, care mă citeşti: aşa arată o lume în mişcare — iar atunci când te aştepţi mai puţin, soseşte ajutorul cel mai de neînchipuit, aşa cum numai portughezii ştiu să-l dea.

Adio, prieteni,
Ferdinando